Bốn Đại
Ngày Sinh
<blockquote>Kalama tri ân bạn vuihtv ghi chép.</blockquote>
[16/11/2021 - 11:54 - vuihtv]
Bài giảng Zoom 16/11/2021

Bữa nay chúng tôi có việc nên vào sớm chút. Mà tính ra giờ cũng vậy thôi, 11h giờ Thụy Sỹ cũng như giờ cũ. Cách đây 1 giờ đồng hồ thì nhận được tin sinh nhật ông Nhân bên Úc. Ông nhắn tin ông nói có đề tài gì liên hệ sinh nhật ổng không? Tui thấy gợi ý đó cũng hay. Nguyên thủy thì người Việt không có sinh nhật, theo tôi biết chỉ có người Tàu thôi. Sau này thì văn hóa Tây phương của Pháp đem qua mới có bánh sinh nhật. Nhà giàu mới làm sinh nhật, nhà nghèo cơm còn không có ăn lấy gì sinh nhật.

Do văn hóa Tàu, Pháp mà Việt Nam mình biết sinh nhật. Tuy nhiên, chữ sinh nhật theo tinh thần Phật pháp ý nghĩa rất lớn.

Trong kinh Tăng chi phần 3 pháp đức Phật dạy: Một ông vua có 3 địa điểm cần nhớ trong cuộc đời, ông vua nào cũng vậy : (1) sinh quán/ chỗ ổng chào đời; (2) Chỗ ổng làm lễ chính thức đăng quang, lên ngôi. Lên ngôi chỗ nào thì suốt đời không quên. (3) Thứ ba là chỗ ổng đánh thắng trận, ca khúc khải hoàn đó. Chỗ nào ông thắng trận thì không bao giờ quên. (Đương nhiên chỗ nào ông thua xấc bấc thì ổng cũng không quên) dĩ nhiên trong kinh nói chỗ vui thôi. 3 chỗ vui ổng cần nhớ.

Trong kinh đức Phật dạy vị Tỳ kheo cũng có 3 điểm cần nhớ, vua có ngày sinh nhật, vị xuất gia thì: (1) Chỗ thọ đại giới, (2) Chỗ chứng thánh quả hữu học, (3) Chỗ chứng thánh quả La Hán.

Tinh thần sinh nhật được nói đến trong kinh điển 2600 năm trước. Tuy nhiên, xuyên suốt bài kinh ý nghĩa sinh nhật phải hiểu theo khía cạnh tâm linh, không phải ngày kỷ niệm thằng trời ơi ra đời. Mình sống tệ quá, sống không ra gì hết mà bày đặt sinh nhật. Nói các vị đừng buồn chứ trời ơi, mình lựu đạn mà sinh nhật người ta nhìn thêm ghét. Anh sống phải có hi hiến, phục vụ, đóng góp. Giá trị của anh không nằm chỗ anh nhận được gì mà anh cho ra được cái gì. Anh sống trời ơi đất hỡi mà sinh nhật làm gì. Sự ra đời của anh là đại họa cho người ta nữa. Đừng tưởng có tiền làm bánh ga tô to đùng, rước về đám hoa hồng, bạn bè đến cụng chén cụng ly tùm lum hết thì cái đó là ruồi bu.

Theo tinh thần đạo Phật, sinh nhật của mình, câu này phải xăm lên mình: Sinh nhật chỉ có giá trị khi chúng ta sống ra hồn, là sống lợi tha.

Và, chữ sinh nhật hiểu nghĩa rộng, nghĩa sâu theo kinh Phật thì sinh nhật vượt khỏi giới hạn ngày mình chào đời. Sinh nhật mình phải hiểu nghĩa rộng, nghĩa sâu là điểm bắt đầu cho cuộc đời. nếu là điểm bắt đầu thì có nhiều kiểu bắt đầu:

- Bắt đầu cuộc đời cũng là sinh nhật.
- Bắt đầu một ngày cũng là sinh nhật.

- Bắt đầu một dự toán, lo toan, kế hoạch, trù tính nào đó cũng là sinh nhật. Thí dụ quyết định về hưu là coi như có sinh nhật mới, mình quyết định chọn ngành nào đó học đó cũng là ngày sinh nhật. Y như bài kinh nãy đức Phật nói đó, vua chỗ ổng sinh, với người xuất gia, chỗ mình thọ đại giới, ngày mình thọ đại giới cũng cần nhớ.

Chữ sinh nhật hoàn toàn mang nghĩa tinh thần không phải ngày ý nghĩa có cục thịt 2-3kg lọt ra, rồi ngày đó mình đánh dấu.

Bên Đài Loan các vị biết, ngày sinh nhật có tên rất đẹp là ngày Mẫu thân nạn = ngày mẹ mình chịu khổ, khổ ghê hơn chúa Jesu căng trên thánh giá 1-2 bữa Chúa mất rồi, còn mẹ mình bả khổ suốt 9 tháng 10 ngày trong nhiều ngày cận ngày sinh thì nó đau riết. Nhiều thằng trái tính trái nết nó đạp một ngày 12 giác, thai động, nó đạp. Gặp mấy ông cố đẻ ngược còn đuối nữa, có bà chuyển dạ 5 lần 7 lượt mới ra, có bà khó đến mức phải sanh mổ, khổ lắm, có bà mổ xong là vô sinh luôn, đó là đứa cuối cùng trong cuộc đời.

Nếu so ra với khổ của Jesus dĩ nhiên người Cơ Đốc nghe mình nói họ không chịu. Nhưng khổ mẫu thân nạn là ngày mẹ gánh nạn để mình ra đời, khổ như Chúa Jesus bên kinh thánh.

Nói vậy, tôi chịu chữ ngày mẫu thân nạn hơn ngày sinh nhật vì cái "sinh nhật" nó mờ nhạt lắm, không nói lên được điều gì hết, nhưng ngày mẫu thân nạn nói lên 2 chuyện quan trọng.:

(1) Nghe cái tên, nó gợi nhớ ơn nghĩa cao trọng, sâu dày của mẹ với chúng ta.

(2) Ngay cái tên cho mình thấy : Trầm luân là cái nạn. Cứ một đứa chào đời là có một người gánh nạn, không phải khơi khơi trên trời rớt đùng xuống. Rất khổ mới có mạng cùi này.

Cho nên, tôi quay lại chữ sinh nhật trong tinh thần rốt ráo của Phật pháp = bắt đầu một con người mới, cuộc đời mới = sinh nhật.

Nếu là điểm bắt đầu của cuộc đời mới, nếp sống mới, nó có nhiều điểm bắt đầu, như hồi nãy tôi nói. Ngày mình lọt lòng mẹ đúng là ngày mình bắt đầu. Mỗi lần mình có trù tính, sách hoạch, lại là một ngày, giờ bắt đầu.

Trong kinh Phật dạy, chúng ta có nhiều cách tổ chức, sắp xếp đời sống, để trở thành con người như thế nào đó.

Người có 8 hạng người, chia 2 cột :

1/ Sanh ra trong bóng tối, về bóng tối = sanh ra trong môi trường mịt mù, tiếp tục sống trong bóng tối, để đi về chỗ mịt mù.

2/ Sanh ra trong bóng tối về với ánh sáng = sanh trong điều kiện hoàn cảnh không lấy gì làm khá khẩm nhưng nỗ lực làm con người hữu ích đem lại niềm vui cho chúng sanh khác => hễ mình sống tốt, đem lại niềm vui cho người khác là chúng ta sống thiện lương cho mình, sống thiện lương với một mình mình cũng là sống thiện với chúng sanh khác. Cho nên, sống thiện là sống hướng về ánh sáng, dầu xuất thân của mình có thể là từ bóng tối, từ vũng lầy nhân sinh. Hạng thứ hai là có cách tổ chức đẹp.

3/ Sanh ra trong ánh sáng về bóng tối = sanh trong điều kiện hoàn cảnh tuyệt vời, sanh ra xuất phát từ điểm vạch, sanh ra là đứa bé ngậm thìa vàng, đẻ bọc điều nhưng cuộc đời đầy tội lỗi, bất thiện.

4/ Sanh trong ánh sáng về ánh sáng = sanh ra trong môi trường điều kiện tốt đẹp tổ chức đời sống tiếp tục thiện lương tốt đẹp.

Bốn hạng tiếp theo (Ở đây nói theo nghĩa tương đối thôi nha. Nhấn mạnh nghĩa tương đối) :

(1) Có những người sanh ra trong cuộc đời này chuyên làm khổ mình không làm khổ người = người có đời sống khép kín, không chịu học hành, giữ gìn sức khỏe, sống trong nghiện ngập, dơ bẩn mất vệ sinh, không làm khổ ai nhưng bản thân mình không ra gì hết.

(2) Có những kẻ sống làm khổ người không làm khổ mình : mấy kẻ cờ gian bạc lận, cân đong đo thiếu để kiếm sống trên mồ hôi nước mắt người khác, bản thân giàu sang nhưng dùng hết thủ đoạn, mưu hèn kế bẩn hại người khác. Hạng này trước mắt phải nhìn nhận nó sống vui cho nó mà hại người khác.

(3) Sống làm khổ mình và khổ người = Có những người bản thân họ sống trong sự day dứt, giày vò, dằng xé ác pháp bất thiện và chuyện họ làm cũng hại mình, hại người.

(4) Có những kẻ không làm khổ mình không làm khổ người chỉ đem lại lợi ích = lợi tha, sống lành sống thiện. khi sống thiện với riêng mình cũng có nghĩa mình đang lợi tha. Khi mình sống lợi tha là đang tốt với chính mình.

Nói đến 8 hạng người tự nhiên tôi nhớ chuyện. Hôm qua tôi đọc tin buồn, đại dịch Covid đặc biệt bên Đông Âu, Trung Âu đang phát triển mạnh lắm. Bệnh viện ở Rumani, Croatia chỉ nhận ca khẩn cấp còn chờ được là từ chối ưu tiên cho dân covid thôi. Thụy Sỹ họ làm thống kê, tôi mới đọc sáng này, họ cho mình thấy: Xứ nào có tổ chức, nói theo từ trong nước là phòng chống tốt, người biết sống cách ly, dùng khẩu trang, chích vắc xin thì tỷ lệ tử vong thấp, xứ nào ba chuyện này ít, nó thấp, kém thì số tử vong cao.

Vừa nói 8 hạng người, tôi phải khẳng định một chuyện. Tất cả chúng ta không phải đợi covid mới nói chúng sanh đang sống trong đại dịch. Mà từ muôn thuở đến hôm nay trước thềm đại dịch, chúng ta vốn dĩ là những bệnh nhân trầm kha với cơn đại dịch, đó chính là phiền não của mình. Chúng ta không ngừng tung tẩy, lây nhiễm ác tâm bất thiện của mình sang người khác. Trước khi mình lây nhiễm cho người khác, bản thân mình đau khổ trực hay gián tiếp với bất thiện của mình. Thông qua thân nghiệp khẩu nghiệp mình tiếp tục làm khổ người khác.

Tôi nói một chuyện thôi. Ba chuyện : cách ly, khẩu trang, chích vắc xin.

Chích vắc xin trong tinh thần Phật pháp là khả năng nhận thức, quan điểm tri kiến, hiểu biết về bản thân, về cuộc đời, tôi gọi là vắc xin. Còn đời sống, khả năng sống một mình tôi gọi là sự cách ly. Trong room có lẽ nhiều người ngạc nhiên, đó giờ tôi đi chùa đâu nghe chuyện cách ly quan trọng vậy. Dạ có, tại không chịu đọc trong kinh thôi. Đức Phật dạy từ patisallāna = độc cư. Dầu xuất gia hay cư sĩ, người có khả năng sống an lạc, thanh tịnh với mình mới có cơ hội giải thoát. Vì sao ? Từ patisallāna nghĩa rộng lắm.

Bình thường mình không biết Phật pháp, con mắt luôn tìm cái để nhìn. Lỗ tai luôn tìm cái để nghe. Mũi mình luôn chú ý cái gì để đánh mùi. Lưỡi mình thích cái gì để nếm. Thân thích xúc chạm. Đầu thích suy nghĩ. Cho nên, dầu mình sống một mình hay giữa đám đông thì không bao giờ có khả năng sống độc cư hết. Độc cư đây có nghĩa là sống với chính xác giây phút tại đây, bây giờ. với căn, trần nào hiện hữu ngay bây giờ. Chữ Độc cư phải hiểu rốt ráo như vậy. Trần cảnh nào tránh không được. Tới giờ ăn, bụng đói không ăn chết sao. Đói thì phải ăn. Ăn trong nhận thức, chánh niệm. Biết ăn chỉ là phương tiện nuôi thân sống lành, sống thiện thôi. Ngay cái ăn đó là độc cư đó. Sống rốt ráo hết mình trước mắt hiện tại, tại đây, bây giờ thôi là độc cư. Còn nếu anh một mình giữa rừng mà đầu cứ nghĩ ông tư bà tám, con lan con cúc, nghĩ về phố xá chợ búa là không phải độc cư.

Khả năng độc cư = cách ly mùa dịch.

Khẩu trang là sao ? Khẩu trang có nhiều tác dụng. Một là không để khuyếch tán vi trùng, vi khuẩn, mầm bệnh sang người khác. Khẩu trang trước mùa đại dịch có tác dụng tránh bụi, trong mùa đại dịch ngừa trong đây đi ra, trước mùa đại dịch thì ngừa cái ngoài đi vào. Có cái đó nữa.

Ngay bác sỹ y tá trong phòng mổ cũng phải đeo khẩu trang, dầu trước mùa đại dịch họ cũng phải treo khẩu trang.

Khẩu trang, nghĩa rộng lắm = ngừa cái xấu trong ra, và ngoài vào. Nếu hiểu nghĩa đó thì nó sâu lắm. Sống phải biết đeo khẩu trang. Thu thúc lục căn là đeo khẩu trang. Ngừa những tấn công từ bên ngoài, đồng thời đeo khẩu trang = trang nghiêm tam nghiệp, không để thân nghiệp, khẩu nghiệp gây tổn thương cho người khác. Bản thân mình có mầm bệnh mà thôi cho nó ở trong thôi, để nó xì ra khổ người ta ghê lắm. Một câu nói, một hành động hấy nguýt lườm liếc, dằn mâm, xán chó, đuổi mèo, đá thúng đụng nia… đều là lây nhiễm phiền não sang người khác hết. Nhớ cái đó. Cái đó rất quan trọng.

Đeo khẩu trang nhiều tác dụng : (1) Ngừa từ ngoài vào (bụi, khói, hóa chất độc hại) (2) ngừa trong ra, không để vấn đề nội tại của mình lây nhiễm, làm phiền, làm tổn thương, gây hại, bức hại cho người khác. Nhớ cái đó rất quan trọng.

Mình sống hay mình tu nói chung thì gọi là hoàn hảo là khi nào có ta có người. Có nghĩa là sao ? Mình thiện cho mình, cũng không quên thiện cho người. Thiện cho người = thiện cho mình. Mình đeo khẩu trang tâm lý trước mắt giữ mình an lạc, không để 6 trần làm khổ mình. Ngược lại, khẩu trang tâm lý còn nghĩa kiềm chế thân nghiệp khẩu nghiệp không làm khổ người khác.

Tổng cộng, có 3 yêu cầu tối thiểu ở người bệnh nói riêng và mọi người trong mùa đại dịch nói chung = Cách ly càng nhiều càng tốt, đeo khẩu trang, vắc xin.
Vắc xin nãy tôi nói rồi = khả năng nhận thức, có khả năng nhận thức là tiêm vắc xin rồi.
Tôi e ngại những người Phật tử đi chùa, nói theo từ trong nước, chỉ thực hành nghi lễ tôn giáo : bái sám, áo tràng, lần chuỗi, pháp danh, giới điệp, nhà có bàn phật, thắp hương, có tranh ảnh tôn giáo… mà họ không tiêm vắc xin, không có kiến thức Phật pháp, không thành tựu nhận thức chánh kiến. Thì đối với tôi họ là những người chưa tiêm vắc-xin.
Cộng với họ không đeo khẩu trang = không làm chủ được thân nghiệp, khẩu nghiệp của họ.
Khi họ không có khả năng sống cách ly, thích sống chung chạ thiện hạ là cơ hội lây nhiễm bất thiện của họ sang người khác.
⇨ Tất cả những gì tôi nói nãy giờ thu gọn trong 4 chữ : Tổ chức đời sống.
Tôi trả lời chữ sinh nhật.
Giá trị đời người không nằm ở chuyện anh sanh ra ngày nào ở đâu mà nằm ở chỗ anh sắp xếp anh thu vén, tổ chức đời sống của anh ra sao. Chuyện anh sanh Thụy Sỹ, Do Thái , sanh vào ngày tám tháng tư, rằm tháng bảy,… không quan trọng. Mà quan trọng anh sống ra sao với những gì tôi vừa nói nãy giờ : Tự anh tiêm vắc xin chưa ? đeo khẩu trang không ? có khả năng sống cách ly không ? Đây là 3 cách anh tổ chức, thu xếp đời sống của anh, để trở thành con người hại mình hại người hay lợi mình lợi người.
Tùy thuộc anh sống thế nào thì sinh nhật anh mới có giá trị. Mỗi ngày, mỗi giây phút đầu ngày chúng ta có trù tính, sách hoạch như thế nào là chúng ta đang có những bước chuẩn bị tổ chức đời sống của mình. Tôi nói nhiều lần. Có những người chết rồi chưa chôn, có những người chôn rồi chưa chết.
Có người chết rồi chưa chôn = ngay trong đời sống họ chỉ di động, xê dịch như cương thi, xác thôi, không lợi ích cho ai hết, chờ sình thôi. Xác chết chờ sình thôi, là chết rồi chưa chôn.
Trong khi trong Phật pháp có hạng chôn rồi chưa chết, dầu tắt thở, đem thiêu họ ra tro, vùi dưới đất, đem lên tháp nhưng ảnh hưởng, tác động tích cực của họ để lại vẫn giúp ích cho nhân gian, thiên hạ rất nhiều. Những người này được gọi chôn chưa chết.
Kinh nào ? Kinh pháp cú. Phẩm thứ hai, phẩm chuyên cần Appamāna vagga, trong đó nói như vậy. Người dễ ngươi trong bất thiện là chết rồi. Người chuyên cần trong thiện pháp là bất tử không chết. Cho nên, từ đó mới ra 2 hạng người chết rồi chưa chôn và chôn rồi chưa chết. Có những người sinh ra như sự góp mặt, sự có mặt của họ trên đời đơn giản là sự chen lấn không phải đóng góp. Tôi nói nhiều lần. Có người sự có mặt của họ là góp mặt thì không được, phải là đóng góp, chứ có mặt như sự góp mặt, góp phần chen lấn thì dở lắm. Phải là sự đóng góp. Từ chuyện anh có mặt kiểu nào mới dẫn đến cái chết không giống nhau. Có cái chết đơn giản là vắng mặt nhưng có cái chết là mất mát, là khoảng trống để lại cho nhân gian tùy kiểu anh sống.
Từ đó, nó ra ý tưởng nữa. Như tôi đã nói ít nhất 1000 lần. Có những người sống lâu thành đồ cũ, có người sống lâu thành đồ cổ. Các vị có thấy khác nhau không? Sống lâu thành đồ cũ, mà đồ cũ là đồ vất đi. Bên Úc, Việt Nam tôi không rõ bây giờ ra sao. Bên Thụy Sỹ, đồ cũ nó là vấn nạn tử sinh. Thí dụ nhà có đồ microwave cũ khổ lắm, tủ lạnh hư khổ lắm, bàn gãy chân, ghế nứt mặt khổ lắm, vì giải quyết nó khổ lắm. Giải quyết sao? Rác bên đây họ phân loại. Ba thứ rác tái chế để riêng, rác thực phẩm để riêng, còn loại rác thứ 3: Bàn, tủ, giường, ghế… mệt lắm. Cho nên đồ cũ bên đây người ta sợ lắm.
Từ đó nảy sinh vấn nạn, tệ nạn là có nhiều Phật tử, bán Phật tử 50-50, ở nhà có gì cũ đem gửi lên chùa cúng dường, nói thẳng luôn, nhờ chùa dẹp rác dùm. Trụ trì sáng ra mở chùa gặp một đống đằng trước, bàn 4 chân còn 3 chân, nồi cơm điện không biết dây cắm ở đâu. Bắt gặp thì nó nói cúng chùa, không bắt gặp thì trụ trì đâu biết ma nào để đó. Cho nên, ở mấy tiệm đồ cũ Đức, Thụy Sỹ ghi rõ: Làm ơn đừng liệng đồ của anh ở đây. Nó ghi rõ vậy. Vì, chỉ cần nó đóng cửa tắt đèn nhân viên đi về hết là nhiều thằng khốn nạn nó chở đồ liệng đằng trước. Khổ ghê lắm. Khi mình là đồ cũ là đại họa cho mình cho đời.

Còn đồ cổ thì không . Người ta trân quý, sợ mất, sợ cướp. Đứa nhìn muốn chôm, đứa nhìn muốn cướp, người nhìn sợ mất. Đó là đồ cổ. Còn đồ cũ, thì đứa chủ nhân cũng ngán, cho không ai dám nhận, thấy mặt là người ta muốn ói rồi.
Có những người sự có mặt trên đời chỉ là góp mặt không phải đóng góp. Cái chết của mình chỉ là vắng mặt không phải là mất mát cho đời thì sống lâu chỉ là đồ cũ thôi. Sống thế nào mà thành đồ cổ. Có những lần tôi đi tôi gặp ông cụ bà lão chống gậy lê bước trên đường, tôi có suy nghĩ:Ggiá mà, nếu như chứ phải, mấy cụ này có một vốn liếng giáo lý cho ngon, 40-50 năm qua là hành giả tuệ quán trời ơi giờ mình gặp mấy cụ trên đường biết bao nhiêu chuyện mà tham vấn. Mình là tu sĩ không quan trọng, cứ thấy một cư sĩ lão làng là mình phải cúi đầu, một cư sĩ ngon lành giáo lý, có mấy chục năm tinh chuyên tuệ quán, thì các cụ sống càng lâu đúc kết biết bao nhiêu tinh hoa để mình học hỏi. Tăng ni nhỏ tuổi gặp mấy cụ cư sĩ đó phải trân quý như châu báu. Còn đằng này. Mấy cụ này người Âu Mỹ, tôi cho người Á Châu, Việt Nam, Lào, Thái, mấy chục năm chỉ có con mèo, góc nhà, xó bếp, chuyện sống 80-90 tuổi, bản thân mình là gánh nặng, với đời là của nợ. Nói gì thì nói phải nhìn nhận sự thật đau lòng. Bản thân mình lê bước đã khó. Một trong những sinh hoạt khó khăn, đi đứng nằm ngồi thì nói gì đóng góp cho đời.
Cho nên, sống như thế nào đó mà khi mình ngồi xe lăn, mắt mờ tai điếc nhưng vẫn có người lắng nghe mình. Mình ho mà nó vẫn nghĩ công án tuệ quán. Mình đánh rắm nó thấy chuyện đáng tư duy là khá. Còn đàng này không có gì chia sẻ, chỉ có ăn cho mập thây,ngủ cho sướng cuộc đời mình thì đến lúc nào đó tuổi già ập tới chỉ là bi kịch thôi.
Cho nên, trong ngày sinh nhật của đồng chí Nhân bên Úc, và cũng là ngày sinh nhật tất cả các vị còn lại mai này, dầu không phải hôm nay. Tôi nhấn mạnh điều tôi cho đáng lưu tâm trong kinh Phật. Nãy giờ có nói Pháp cú, Tăng chi. Bà con thấy, thật ra. Ý nghĩa sinh nhật được nói đến rất lâu rồi trong kinh Đại Bát Niết Bàn, trước khi viên tịch, đức Phật có dạy: Này, Anan, sau này khi ta không còn nữa, người hậu lai đi đến Lumbini chỉ cần nghĩ: Đây là chỗ Thế Tôn ra đời, với tâm tín thành đó đó đủ sanh thiên.
Coi lại trong Trường Bộ, kinh Đại Bát Niết Bàn.
Mình mà chỉ đọc với niềm tin, thì chỉ đơn giản linh thiêng. Đúng rồi, ngài là bậc chí tôn chí thánh, tứ sanh chi từ phụ, thiên nhân chi đạo sư thì chỗ đản sanh đương nhiên là thiêng. Hiểu vậy nghèo lắm.
Phải hiểu thế này: Tại sao, miền đất đó, cũng cỏ cây đất đá mà nó ý nghĩa lớn như vậy. Chỉ cần suy niệm, đây là chỗ Thế Tôn đã ra đời mà được sanh thiên? vì mình liên tưởng, hình dung đến những giá trị tâm linh, ý nghĩa tinh thần, con người vĩ đại, nhân cách cao vời đó đã để lại cho trần gian. Các vị tưởng tượng đi.
Nếu hôm nay, 7 tỷ người trên hành tinh này, tuy chỉ non 1 tỷ là phật tử. Nếu không có Phật pháp thì không có non 1 tỷ này. Và có chuyện rất là quan trọng. Nếu bà con theo dõi sinh hoạt văn hóa tâm linh của nhân loại trên toàn cầu, bà con thấy dấu vết và ảnh hưởng Phật pháp trên thế giới rộng ghê lắm. Điển hình là những nhà trí thức Âu Mỹ, họ không nhận họ là Phật tử, kể cả những vị hôm nay thành lập các trung tâm, chi nhánh dưới danh nghĩa Goenka, họ không phải là Phật tử, chưa từng có pháp danh, lễ quy y, chưa đọc xong câu kinh phạn ngữ nào nhưng họ thấm thía đạo Phật đến mức nào đó để họ có thể dành tâm tư, công sức, tiền bạc, thời gian, nghiên cứu giáo pháp, thành lập các trung tâm thiền định, tuệ quán vipassanā trên toàn cầu. Mà chúng ta biết, riêng dòng thiền Goenka không là trên dưới 100 trên toàn cầu, chưa kể dòng khác, Ajahn Chah, Mahasi, mênh mông, U Pandita, mênh mông. Mình thấy, tinh thần Phật pháp không phải là tín ngưỡng mà là suối nguồn nhận thức.
Tất cả khái niệm từ bi, tỉnh thức, trí tuệ, tỉnh giác nổi bật là từ đạo Phật đi ra, dầu anh viện dẫn Lão, Trang, Thánh kinh, Coran, Upanishad, Bhagavagita,… tôi chỉ biết, nói đến tinh thần tỉnh giác, từ bi phải nói Phật pháp. Những khái niệm này đã đi sâu vào tâm khảm, nhận thức không ít nhân loại trên thế giới. Và, từ tất cả những cái đó đều đi ra từ một ngày 2600 năm trước, từ việc chào đời của đứa bé tên Tất Đạt, dưới tán cây sala. Lúc bấy giờ, chữ sinh nhật, trong định nghĩa đó lớn lắm.
Cho nên, đức Phật Ngài nói, này Anan sau này người hậu lai đến Lumbini chỉ cần nhớ đây là chỗ Thế Tôn ra đời. Đến Bodhi gaya với niềm tín thành đây là chỗ Thế Tôn thành đạo. Đến Kusinara

với tâm tín thành rằng đây là chỗ Thế Tôn viên tịch, Niết Bàn. Niềm tin đó, có thể được sanh thiên. Đọc cái đó mới thấy khiếp.

Không phải đơn giản niệm Phật rồi Phật lực gia trì thì không. Tôi nói rất nhiều lần. Phật trí vô biên, Phật lực vô cùng, Phật tâm vô lượng nhưng không độ được người vô duyên. Nhớ cái đó quan trọng lắm.

Ý nghĩa sinh nhật của đức Phật chỉ có với người nào hiểu Phật, tin Phật bằng cái hiểu, như nhiều lần tôi nói.

Có điểm khác biệt lớn, rất sâu sắc, nhưng rất đơn giản, dễ hiểu, khác biệt giữa phàm và thánh là : Thánh nhân hiểu rõ điều mình tin nên tin chết bỏ điều mình hiểu. Còn phàm phu không hiểu lắm điều mình tin nên không tin lắm điều mình hiểu. Thế là, 40-50 năm làm Phật tử, thậm chí làm tăng ni, khi mình không hiểu lắm con đường mà mình đi theo trong quãng đường qua thì niềm tin mà mình dành cho đường lối hành trì đó nó mơ hồ, nhạt nhòa lắm. Trách gì những người mang tiếng tăng ni Phật tử mà cuối đời niềm tin Phật không đủ để họ có đời sống an lạc, không đủ để họ có cái chết trong thanh thản yên bình. Nhiều lắm quý vị, nhiều lắm. Vì lý do rất đơn giản, chúng ta hiểu về Phật ít quá, đã hiểu ít mà còn không tới.

Có khi không cần học nhiều, ít thôi, mà hiểu tới nơi tới chốn lời Phật, tới nơi tới chốn cái mình biết. Thí dụ đơn giản, bài Kinh Chuyển Pháp luân, in maximum 2 trang A4, mẫu chữ 12, bài kinh đó nếu hiểu cho đàng hoàng.

Khổ đế là gì ? Mọi hiện hữu, thiện ác phàm thánh đều nằm trong cái khổ. Tất cả con đường trầm luân sanh tử đều nằm trong Khổ Đế. Đạo Đế mình nghe tưởng nằm ngoài Khổ, nhưng không. Tính rốt ráo, Đạo đế, Tập Đế là một phần lấy ra từ Khổ Đế. Giống như trong cây mía, mắt mía là thân mía vừa là mầm để ra cây mía. Giống như nhiều lần tôi nói. Con đường ra khỏi rừng, nằm ngay trong rừng. Con đường đi ra rừng nằm trong rừng, chứ không thể nào con đường ra khỏi rừng mà nằm ngoài rừng, chuyện đó không có. Con đường ra khỏi rừng nằm trong rừng. Nhớ cái này.

Bài kinh chuyển pháp luân hiểu cho đúng. Chỉ cần nhớ một chuyện. Mọi hiện hữu đời này, dầu nhân quả thiện ác buồn vui đều là khổ.Đắm đuối đam mê trong thiện ác buồn vui là Tập. Chán Khổ trừ Tập tự nhiên chứng Diệt. Hành trình đó là Đạo.

Dốt mà chỉ cần hiểu đại khái bài kinh Chuyển Pháp luân như vậy đó.Nhận thức tới đâu, hành trì tới đó, lấy đó làm nền tảng tu tập chánh niệm, tuệ quán. Tuệ quán là gì? Làm gì biết nấy. Biết rõ ngoài cái thích ra, cái gì cũng là khổ. Cứ nhớ như vậy. Ngoài cái thích ra gì cũng là khổ. Bản thân cái thích vừa là khổ vừa là mầm khổ, nguồn khổ. Làm gì, sân hận biết là sân cũng là một cách, biết đây là Khổ đế cũng là một cách.

Học ít thôi nhưng căn bản. Còn đằng này cả đời cứ lăng xăng.

Vừa rồi chúng tôi có lớp intensive, lớp này nặng, chúng tôi giảng về patisambhida, 7 chương mới giảng được 2 chương, mất 10 ngày. Có mấy tay tới học, tui nhìn mặt tui đã ngán rồi, mà kệ cho nó học, sao từ chối được, láng giềng mà. Nó học nó ghi chép tùm lum, phát biểu bậy bạ. thôi kệ, mình cũng coi như tam tịnh nhục. Tới hồi nó rời lớp nó về, gởi đăng tùm lum hết. Ba cái pháp thoại ông thầy nước lạnh nước sôi, thầy tư thầy tám, tùm lum Lúc đó tôi mới hết hồn. Có nghĩa, suốt 10 ngày qua anh học cái gì. Tôi không nói phải thờ tôi. No. đâu ngu xuẩn mức đó. Có điều tôi giật mình một chỗ. 10 ngày qua anh học cái gì mà giờ thầy tư thầy tam nước lạnh nước sôi anh đi theo. Tôi rất là ngạc nhiên, kiểu đó đó. Kiểu học đạo như vậy đó, có làm cư sĩ Phật tử 100 năm không đi về đâu hết. Người không có lập trường, chủ kiến chín chắn, không có. Nhớ cái đó.

Tôi nhắc lại lần nữa.

Chúng ta làm chủ cuộc đời của mình. Chữ Làm chủ phải hiểu nhiều nghĩa khác nhau:

Thứ nhất, Đời sống hiện tại do tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống. Tiền nghiệp là chuyện đã qua, thiện ác quá khứ, mà tiền nghiệp có 2 loại: tiền nghiệp kiếp này là từ quá khứ, nhưng thiện ác kiếp này là tiền nghiệp cho kiếp sau. Nhớ cái đó. Cái đó quan trọng. Cho nên chữ sinh nhật nghĩa là gì, mình bắt đầu cuộc đời mình bằng cách tạo tiền nghiệp cho kiếp sau. Mình hướng dẫn khuynh hướng tâm lý của mình và gọi là Tận dụng môi trường sống.

Tại sao môi trường mà tôi xài chữ “tận dụng”? Nếu mình chọn lựa được môi trường sống, quá tuyệt. Nhưng có trường hợp, mình không có khả năng chọn lựa thì phải tận dụng môi trường mình đang có. Nhớ nha. Chữ nghĩa phải xài rõ ràng như vậy.
Đối với môi trường, tôi nhấn mạnh 2 chữ (1) Nếu có thể lựa chọn thì lựa chọn môi trường nào có thể phát triển thiện pháp tâm linh. (2) Nếu trong tình huống không thể lựa chọn thì chí ít chúng ta có khả năng tận dụng khía cạnh tích cực của môi trường đó.
Đời của mình, mình làm chủ là như vậy đó. Cái gì không tránh được thì đón nhận với tâm thái tích cực. Như nhiều lần tôi nói.
Chữ Nhân Quả đa phần Phật tử không hiểu sâu. Cứ hình dung làm thiện được vui, làm ác chịu khổ, trồng đậu được đậu. Hiểu vậy nó nghèo lắm. Chữ Nhân Quả phải rất sâu, sâu như kinh Phật.
Chữ Nhân Quả gồm 4 khía cạnh:
(a) Nhân lành cho quả vui, quả hỷ lạc, sướng thân sướng tâm. Nhân xấu ác cho quả khổ, ưu,khổ thân khổ tâm. => Nhân tạo ra Quả.
(b) Quả tác động Quả: Khi mình đón nhận quả lành, quả ác, chính môi trường quả thiện quả ác lại là điều kiện để chúng ta đón nhận quả khác. Trong kinh nói, do phước nghiệp nào đó mình mang thân người, trong hình hài thân người mình có điều kiện đón nhận nhiều quả lành quả ác trong tiền kiếp mà trên chư thiên không có. Thí dụ trên chư thiên nghiệp bị đâm chém, chửi bới trên đó không có. Là sao? Trên đó chư thiên họ không có điều kiện tạo nhân mà cũng không có điều kiện bị người ta chửi bới, đâm chém, đụng xe,… vì chính quả lành này giúp cho mình tránh được nhiều quả xấu khác. Ngược lại, cũng do quả xấu đưa mình về cảnh giới nào đó, mà ở đó nhiều quả lành chúng ta không nhận được.
Thí dụ, con heo, đúng lý chiều nay 3h15 nó nhận được một loạt quả lành đời trước. Tất cả quả thiện, quả ác đều có thời điểm thích hợp để cho quả. Nếu nó mang thân người là chiều nay nó được người ta tặng quà, khen ngợi, vỗ tay, phỏng vấn, mà vì nó là con heo nên chiều nay lúc 3h15, nó không được những cái đó, vì nó mang thân heo mà. Cho nên khi nó nhận quả xấu thì có nhiều quả thiện nhận không được. Khi mình làm chư thiên thì quả sát sinh không trổ trên đó được. Nhớ cái đó.
(c) Quả tác động Nhân. Trên nền tảng ác quả hay thiện quả chúng ta dễ làm thiện, làm ác hơn. Việt Nam có câu phú quý sinh lễ nghĩa đó. Bài giảng trưa nay tôi giảng 350 lần rồi. nhưng mà bắt buộc phải ôn lại. Các vị nghe phú quý sinh lễ nghĩa không?
Tự nhiên, do môi trường thiện quả,do quả lành giờ tôi sanh ra giàu có, được ăn học, sanh trưởng trong gia đình nề nếp, gia giáo, tôi có điều kiện dễ dàng sống thiện. Còn đằng này, do quả đời trước tôi sanh ra đói nghèo bệnh tật tùm lum. Bố không ra bố, mẹ không ra mẹ, bố bài bạc, mẹ nghiện ngập chích hút, anh em cà chớn lựu đạn không , tự nhiên lớn lên tui cũng phải trộm cắp, chôm chỉa, giảo hoạt, dối trá, lừa đảo, máu lạnh, tàn nhẫn, chuyên đương nhiên. Cái đó gọi là Quả tác động nhân là chỗ đó.
(d) Nhân tác động nhân. Cái ác lặp đi nhiều lần thành thói quen.
Làm ác hoài mai mốt làm cái ác dễ lắm. Nhân ác tạo hoài mai mốt dễ tạo nhân ác.
Nhân thiện cũng vậy. Mình sống trong trí tuệ, từ bi, phục vụ, chia sẻ, chánh niệm.
Cho nên, nói đến Nhân Quả có 4 trường hợp: Nhân tạo ra Quả. Quả tác động Quả, Quả tác động Nhân, Nhân tác động Nhân, suốt vòng luân hồi 4 ông này cứ đi vòng vòng như vậy. Nhân tạo ra Quả. Quả tác động Quả, Quả tác động Nhân. Nhân tác động Nhân …
Vấn đề đời của mình, mình làm chủ thế nào?
Người không biết tu, khi nhận quả xấu chỉ biết sân si bất mãn Nhận quả lành chỉ biết đam mê, đắm đuối. Người có tu học, khi nhận quả xấu: chánh niệm, tỉnh giác; khi nhận quả lành: chánh niệm, tỉnh giác. Như vậy thì, đối với anh không biết Phật pháp, khi nhận quả xấu hay quả lành ảnh tiếp tục tạo nhân xấu. còn anh có tu có học khi nhận quả xấu hay quả lành anh tiếp tục tạo nhân lành thì đó là làm chủ. Làm chủ là vậy đó.
Đừng hiểu, làm chủ là mình tu hành là chống lại tuổi già, bệnh, chết, chống lại ác quả quá khứ. Nghiệp bị trọng bệnh thì tiếp tục trọng bệnh. Đức Phật còn bị bệnh mà. Ngài Xá Lợi Phất, ngài Ca Diếp, cũng trọng bệnh, ngài Mục Kiền Liên,… tất cả các vị thánh, mang thân người đều bị bệnh

hết, bị tai nạn đủ thứ, chuyện đó bình thường. Đừng trông đợi tu để thoát nạn, tu để không bệnh. Cái đó không nên. Tại sao không nên?
Vì lý tưởng cao nhất của tu hành không phải tật bệnh tiêu trừ, tai qua nạn khỏi, gia đạo bình yên, tình duyên như ý. Không phải. Cứu cánh của đạo Phật là dàn xếp nội tâm của mình. Tuy nhiên, khi sống tốt tu tốt nếu đạo lực mạnh có thể trấn áp nhiều ác quả quá khứ, đôi khi thôi. Đức Phật còn có lúc Ngài tránh không được. Nhưng quan trọng nhất là: Tu tốt sống tốt thì thái độ tâm lý trước một hoàn cảnh ngon lành lắm, thanh thản, bình yên lắm, cái đó mới quý.
Trong room nhiều vị không đồng ý. Làm gì làm, khỏe mạnh, giàu tốt hơn. Tôi không đồng ý điều đó. Đối với tôi tinh thần ok quan trọng hơn. Bằng chứng: Sống trong căn nhà bạc triệu (đô), mà tan nhà nát cửa, vợ chồng xô xát, gia đình dậu đổ bìm leo, con cái tan đàn xẻ nghé, tùm lum hết… tôi nghĩ gia đình đó là bi kịch, máu lệ. Tuy nhiên, trong gia đình nghèo khó, căn nhà mà người chó gà ở chung, mà đó là gia đình Phật tử có tín, tấn, niệm, định, tuệ, có niềm tin, chánh niệm, sống có tha thứ, thông cảm, yêu thương, có trách nhiệm thì tôi e rằng, đời sống này hình như lành, vui hơn đời sống kia. Chưa hết, lúc bị nan y tuyệt chứng, lúc thoi thóp trên giường chết, đời sống tinh thần anh nào vững vàng thì tôi nghĩ ngon. Lúc đó bao nhiêu nhà lầu xe hơi đều bó tay hết. Tôi dám khẳng định.
Tôi, kể cả trường hợp tui chết thảm, máu me be bét, mà trước lúc tắt hơi tui bình thản tui thích hơn là chết đẹp như mơ chung quanh bác sĩ hàng đầu thế giới, tôi nằm trên giường bệnh ngon lành, phòng bệnh tiện nghi tối tân mà tôi ra đi trong sợ hãi,hoảng hốt, ray rứt, ra đi mà lòng không yên thì thôi, cho em được chết bên đường, cho em được chết bình thường mà lòng em thanh thản em khoái hơn. Chứ chung quanh em toàn bác sỹ hàng đầu không mà em chết con mắt láo liên sợ hãi, vãi ra quần thì em không ham. Tui nói thẳng luôn. Các vị có quyền không tin, nhưng, sống thêm ít tuổi các bố sẽ tin lời em nói. Đó là sự thật. Điều đó cho thấy đời sống tâm linh quan trọng ghê lắm.
Điều quan trọng nhất trong đạo Phật: Khi anh không thấy Khổ đế, không thấy mọi hiện hữu là khổ anh không buông, anh không bỏ được Tập đế. Anh không chán, không sợ cái khổ thì anh không buông được nó. Anh không buông được nó thì anh tiếp tục khổ với nó. Đây là chuyện đơn giản. Anh không thấy là đống phân, anh tiếp tục vo tròn gói gọn nhét trong túi, đi cùng trời cuối đất với nó. Anh phải thấy là đống phân thì anh mới tìm chỗ bỏ nó, quăng nó, tắm gội sạch sẽ, thay quần áo mới tinh tươm, đồ hiệu, anh an lạc với nó.
Các vị biết Pari nước Pháp, nước Pháp là cường quốc nha. Đương nhiên, kinh đô là kinh thành ánh sáng. Pari có 2 thứ đáng ngại là phân chó và cướp giật kinh hoàng. Thụy Sỹ thì không. Các vị đi đường rừng nha, đường xóm, các vị đi một đỗi thấy thùng sắt, có bao nylon, thùng nhỏ lắm, người không sống không biết là thùng gì, nó nhỏ xíu à, dân bên đây biết. Là thùng đựng phân chó, khi mình dắt chó trên đường, chủ chó phải có cái bao được sản xuất riêng để làm việc cao cả này, đưa cái bao vô, thò xuống, hốt nó. Lúc hốt nó ấm ấm mềm mềm thôi, xui nó tiêu chảy thì.. Bên Thụy Sỹ, thức ăn chó mèo người ta cẩn thận, hiếm bị tình trạng tai nạn nghề nghiệp. nắm nó xong mới lật ngược lại cho vô thùng đó. Chỉ dân Thụy Sỹ mới biết thùng đó là thùng gì thôi.
Tại sao đang giảng Khổ đế lại giảng cái này? Có nghĩa là khi anh biết nó là cục phân anh tìm mọi cách giải quyết nó. Mà dân Pari thì không. Khái niệm của dân Pari về phân chó khác Thụy Sỹ. Dân Pari không gớm. Họ gọi là thứ mìn đạp không cưa mà chỉ rửa chân thôi.
Cho nên, dân Việt Nam du lịch bên Pháp, nhớ Pari, kinh đô ánh sáng hoa lệ, lãng mạn có 2 cái phải đề phòng: đi phải chánh niệm, tỉnh giác Tất cả lữ khách về Pari đều là hành giả tứ niệm xứ hết, vì đi phải nhìn xuống chân hết, khiêm tốn chánh niệm không đạp cái mìn đó phiền lắm, không phải chỗ nào cũng có vòi nước công cộng, Hai là móc túi, rọc sách.
Cách đây mấy năm một cô Việt Nam, bị một thằng móc tui, bên Pari có giống dân rệp / Ả Rập. Bên Mỹ có gì xấu người ta đổ cho dân Mễ với dân đen, Thụy sỹ có gì đổ dân Yu dân Thổ, bên Pháp có chuyện xấu bậy đổ dân Rệp/ Ả Rập. Khi anh không ý thức được đó là của nợ anh đừng hòng bỏ nó.
Cho nên, có chuyện này sâu lắm. Anh đó khổ quá, gặp vị thiền sư: trời ơi, vợ hành con, con hành con, nhân viên hành con, bố mẹ hành con, bạn bè làm khổ con, con thưa thầy, ai gặp con cũng muốn con chết. Sư phụ hỏi: "biết vậy sao vẫn gánh?". Ảnh ngồi giải thích … Sư phụ hỏi : Giờ tiếp tục gánh nữa? – Dạ, biết sao, chỉ có chết thôi.

Sư phụ nói, đưa tách trà, rót cho uống, cầm tách lên, sư phụ rót trà, trà nóng, sư phụ cố ý rót cho tràn ra, nóng quá ảnh buông. Sư phụ nói tại sao không cầm nữa? - Dạ nóng quá sư phụ. Khi con thấy nó là nóng, là khổ con mới buông được. Trước khi trà nóng tràn ra con chỉ thấy nó ấm thôi. Còn thấy nó ấm, chưa thấy nó khổ con chưa buông được. Giờ con thấy chưa? Con phải thấy nó là khổ con mới buông được.
Cho tui mở ngoặc chuyện dê bị chúng chửi.
Tui ghét nhất, ông chồng người vợ không ra gì mà người phối ngẫu ráng gồng với lời giải thích "tui muốn con tui có cha có mẹ, tui không muốn nó lớn lên thiếu tình thương". Thế là thằng chồng lựu đạn cách mấy tui ráng tui gánh, con vợ nó có bài bạc cách mấy tui ráng tui gánh, vì tui không muốn con mất cha mất mẹ. Thế là địa ngục nhân gian kéo dài mấy chục năm. Họ quên chuyện thà là gà trống nuôi con, con không cha mà hi vọng đứa bé nên người rất lớn, chứ còn để nó tiếp tục sống trong bối cảnh cha mẹ không ra gì, coi chừng để lại cho nó những tổn thương, dấu ấn cực kỳ tiêu cực, bậy bạ trong cuộc đời của nó.
Trong crimanology người ta ghi nhận, tâm lý tội phạm, phần lớn tội phạm trên thế giời đều có dxuất thân từ gia đình có vấn đề nặng về bố, mẹ hoặc cả hai, đôi khi là một thành viên trong dòng họ thường xuyên lui tới , thường là bố mẹ.
Vin vào cớ ruồi bu muốn con có cả cha mẹ, thế mà kéo dài cuộc hôn nhân tồi tệ, tanh tưởi, tan tác, tơi tả, te tua. Có người không khổ vì con mà không mang tiếng bỏ chồng hay bị chồng bỏ thế là để một ngày nó đánh 50 lần. nó đánh má nhìn không ra. Mình lệ thuộc tiền bạc để chồng nó đập là ngu rồi, đằng này đi làm nuôi chồng. chiều về tiền uống rượu không có nó đè ra đập tiếp. Cũng vì cái lý do đó, không muốn mang tiếng bị chồng bỏ hay bỏ chồng. Tôi nghĩ, họ gạt người ta chứ tôi không tin chuyện đó. Họ có sự ràng buộc nào đó mà họ không tiện nói ra.
Tôi đọc đâu đó nhận xét nhà tâm lý học, họ nói, tôi biết nhiều bà con không đồng ý, riêng tôi đồng ý 70 - 80%" Rất nhiều phụ nữ bị bạn trai, chồng đánh tả tơi kể cả họ là trụ cột tài chánh mà họ vẫn bám chặt bởi vì, họ nói, đàn ông vũ phu nó có sức hút nam tính mạnh. Đàn ông hiền quá, sáng dậy chuẩn bị điểm tâm, pha sữa, cưng chiều riết vợ nó thấy yếu, nó khoái thằng hàng xóm bặm trợn, xăm mình, rằn ri.
Đàn bà nó lạ lắm. mình nghệ sĩ nó khoái cơ bắp, mình cơ bắp nó khoái thằng nghệ sĩ. Mình nghệ sĩ nó khoái thương gia, mình thương gia nó khoái thằng trí thức. Hỏi: Có thằng nào trên đời cùng lúc sắm nhiều vai như vậy mà chiều người đàn bà như vậy?
Khoái thằng nghệ sĩ, tóc dài, mình dài xọc, mình mẩy, hôi rình, gàu rớt trắng vai, chơi guitar, classic, ngâm thơ, uống trà đậm, hút thuốc lào, có lúc nó khoái thằng chồng bặm trợn xăm mình, đá bàn xô ghế, thể hiện nam tính, sức mạnh giống đực. Có đứa khoái ông chồng đi đâu cũng cà vạt, áo cổ cồn trắng, giày dép bóng lưỡng sang trọng, thơm phức, thương gia, có lúc khoái ông chồng quyền lực, đi đâu cũng có người phỏng vấn, chụp hình lên đài lên báo như chính khách, dân biểu, nghệ sĩ.
Nó lạ lắm.
Mình là người quyền lực nó khoái thương gia, mình thương gia nó khoái nghệ sĩ, mình nghệ sĩ nó khoái thằng bặm trợn. Cho nên, Tôi e rằng, khi mình không thấy được, mặt trái của vấn đề mình tìm đủ cách nắm níu nó. Bị đánh mà vẫn mê cái nam tính, sức mạnh giống đực của người đánh mình. Mình kín đáo thích nó. Đa phần mấy thằng vũ phu là nam tính cực mạnh. Khổ vậy đó.
Cho nên, không có thấy ly trà nóng thì anh này không có cách chi mà buông được. Không thấy Khổ đế đừng hòng buông tập, không trừ Tập thì đừng hòng chứng diệt. KHông thấy khổ trừ tập làm sao có đạo đế. Nhớ bài kinh Chuyển Pháp luân sâu như vậy.
Tôi quay lại bài giảng, đề tài Sinh nhật, tôi mong bà con nhớ bao nhiêu thì nhớ, hiểu được bao nhiêu thì hiểu. Những điều tôi nói nãy giờ bà con có thể tổ chức lại đời sống của mình, từ đó khiến sinh nhật mình ý nghĩa hơn. Sinh nhật mình không phải là ngày mình là cục thịt vài ký rời khỏi hình hài của mẹ, mà sinh nhật của mình là sự bắt đầu mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi năm, nó là sự bắt đầu trù tính kế hoạch, kế sách, nào đó.

Khi anh bắt đầu sống thiện là anh đã có hình hài mới, thân phận mới, có một kiếp tái sanh mới. Khi anh sống ác là anh đã bắt đầu có kiếp sống mới. Cho nên, rất nhiều lần tôi nói: Mỗi phút giây trôi qua chúng ta đang kín đáo, lặng lẽ có mặt trên con đường dẫn về đâu đó.
Tôi tuyệt đối tin tưởng chân lý này: Mỗi phút trôi qua chúng ta đang kín đáo có mặt trên con đường dẫn về đâu đó. Khi mình đang sống thiện, là mình đang kín đáo có mặt trên con đường dẫn về quả lành. Khi mình bắt đầu sống bất thiện, là mình đang kín đáo có mặt trên con đường dẫn về máu lệ.
Trong mỗi phút trôi qua, chúng ta đang kín đáo, tô hồ trét vữa, kiến tạo xây dựng chốn về của mình trong tương lai. Chốn về đó có thể là lâu đài bên bờ hồ Thụy Sỹ, hay ổ chuột ổ chó ở nông thôn nào đó, là do kiểu sống của mình, kiểu tư duy, hành động, nói năng, phát biểu của mình, kiểu sống của mình với bản thân, và với người khác.
Và nguyên tắc căn bản, trong mùa đại dịch: Sống cách ly, đeo khẩu trang, chích vắc-xin.
Thụy Sỹ sắp sửa chích mũi 3, Việt Nam có người chưa chích mũi 1.
Nhưng cái quan trọng nhất, ngay trong đời sống tâm linh của mình chúng ta tiếp tục tuân thủ thủ tục: Sống cách ly, chích vắc xin, đeo khẩu trang.
Ok, mệt rồi. Chúc các vị một ngày vui. Đừng nghe nhiều nữa. Tui cũng mệt các vị cũng mệt.